

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ, ΙΣΤΟΡΙΪΤΣΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Μίσηρη γυναίκα :

Ο κύριος και η κυρία Μιλός μπαίνουν σιά καταστήματα του Λούβρου για ν' αγοράσουν ένα καπέλλο για την κυρία από τὰ τελευταία σχέδια. Η υπάλληλος τρέχει προθυμότητα και τους φέρνει ένα σωρό μοντέλα.

— Αυτό νά πάωγς, λέει ο Μιλός στη γυναίκα του, δείχνοντάς της ένα.

— Τι λές καίμένε. Τέτοιο καπέλλο δέν φορεί καμμία.

— Τότε πάωε αυτό εκεί.
— Αυτό ; Έτσι σιτὰ καλά σου ; Τέτοια φόρμα... τή φοροῦν όλες !...

***

Ένας ζητιάνος πάει μιὰ ἡμέρα και χτυπάει στήν πόρτα του Ρόι, και παρ' ὅλη τήν ἀσρησι τῆς κυρίας, ἐπιμένει νά του δώσουν ἐλεημοσύνη. Η κυρία Ρόι κοινοῦνται ἀπό τήν ἐπιμονή του του λέει.

— Άκουσε. Άν δέν φέρῃς ἀμέσως θά φωνάξω τόν ἄδερφόν μου.

Ο ἄνδρας οὐκ δέν εἶπε σιτὸ σπίτι.
Η κυρία Ρόι γίνεται ἔξω φρενὸν.
— Ποῦ τὸ ξέρεις ; του λέγει.
— Δέν εἶνε δύσκολο νά τὸ μαγεύῃς κανείς, λέει ὁ Ζητιάνος. Ένας ἄντρας ποι έχει τόσο τοφουδι και μίσηρη γυναίκα δέν πάει σιτὸ σπίτι του παρὰ μονάχα γιὰ νὰ φάῃ !...

***

Ένας ἐπαίτης μπαίνει σ' ἕνα ἱουατόριο και ζητεῖ ἐλεημοσύνη ἀπὸ τὸν καταστηματοῦχο. Αὐτὸς ἀρνείται και τὸν διώγει. Ο ἐπαίτης βγαίνοντας παρακαλεῖται γιὰ τή σκληρή διαγωγή του ἑξουδοῦχο σ' ἕνα συνάδελφόν του.

— Ω, ἐφώνασε ἐκεῖνος. Ο καλὸς θεὸς θά τὸν τιμοῦρη γιὰ τὸν ἐρωτισμό του.

— Αὐτὸ ἔγινε κι' ὅλα, ἀπήνησεν, ὁ ἄλλος δείχνοντάς του ἕνα ἀσημένιο κοντάκι ποῦ τὸ εἶχε κλέψει και τὸ εἶχε κούρη σιτὸ παγοφόρό του !.

***

Μεγάλο ρεῦμα σιτὸς Μιλὸς τοῦς ἱουουλέκτους. Μεταξὺ τὸν προσκεκλημένων εἶνε και ὁ Ρόι τραπεζιτῆς σήμερα και ἵπολιτο ἱπεκεμισμένο ἄλλοτε.

Όλα πηραίνοντ ὠραία ὡς τή στιγμή ποῦ κάποιος ἀντιλαμβάνεται ὅτι τοῦ ἔκλεψαν τὸ χρυσὸ ρολόγι του. Γνωστοποιεῖ τήν κλοπή σιτὸν ἀκοδοσότη.

- Ποῖόν ἵπολιτεῦσε ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ Μιλός.
- Αὐτὸν ἐκεῖ τὸν κύριον, λέει ὁ προσκεκλημένος.
- Α, εἶνε ὁ κύριος Ρόι ὁ τραπεζιτῆς. Πηρομένετε μιὰ στιγμή.
- Σὰς παρακαλῶ, κύριε Μιλός, μηρ κανίτε τίποτε. Ένας ἱουουλέκτις... Δέν θά ἤθελα νά δημουεγηθῇ σιτὸν ἀνάλο.
- Ο Μιλὸς δέν ἀκούει και πηραίνει σιτὸ σαλόνι, ἀπὸ ὅπου ζαγαροῦνε οὐ ἕργο κρατούντας σιτὸ χροῖ τὸ χρυσὸ ρολόγι.
- Πάστε του, φίλε μου.
- Σὰς ἐπέτεψε νά τὸν φράξετε ὁ κύριος Ρόι.
- Ἦτο κεραιτὸ νά καμῶ τὴση φρασία. Τοῦ τὸ πῆρα ἀπὸ τήν τσέπη του χωρὶς νά τὸ καταλάβῃ καθόλου.

- Ο Μιλὸς και ὁ Βαῖς σιτανιτῶνται σιτὸ δρόμο.
- Άκουσε Βαῖς, σιουχηματίζω χίλια φράγκα ὅτι μαγεύω τὴ ἐφαγε τὸ μεσημερι.
- Το δόχημα.
- Έφαγεσ οσανάκια.
- Και πὸς θά τὸ ἀποδείξῃς.
- Στὰ γένεια σου και σιτὸ χιλιέκο σου ἔχοντ μίνει φέλλα ἀπὸ βρασιμένο οσανάκι.
- Έχασεσ τὸ σιουχημα. Έφαγα οσανάκια, ἀλλὰ ποῦ ὀκτιὸ ἡμερωῦν.

***

Ένας φτωχὸς ἐπαίτης ἐβραῖος πάει και βροῖκε ἕνα ἀμόθητοκό του τραπεζιτη και τοῦ ζητεῖ ἐλεημοσύνη.

- Ἀκούστε, φίλε μου, τοῦ λέει ὁ τραπεζιτῆς με τόνο προσοτατευτικό. Σὰς προτεῖνω ἕνα πράγμα. Έγω ἕναν ἱπάλληλο ποῦ κερδιζει εἰκοσι φράγκα τήν ἡμέρα. Θά τὸν διώξω και θά σὰς δώσω τή θέσι του με ἐλοκοπῆντε φράγκα τήν ἡμέρα. Αὐτὸ θά σὰς ἐπιτοῦρη νά ζῆτε χωρὶς νά ἐπαυῆτε.
- Παρακαλῶ κύριε, εἶπε ὁ ἄλλος. Έγὼ ἔχω νά σὰς κάμω μιὰ ἄλλη πρόταση. Ἀφήστε τὸν καθήμενὸν ἱπάλληλό σας νά ἐργάζεται ἡσυχαι και πληρωδότε μου τή διαφορά τῶν πέντε φραγκῶν τήν ἡμέρα γιὰ δέκα χροῖνα !...

σιγῆ, σιτὸν ὁποῖον ὁ Βατέλ ἦταν ἀρχιμάγειρος.
Κατὰ τὰ τελευταία χροῖνα θέλησαν ν' ἀποδώσουν τήν αυτοκτορία του Βατέλ, σὲ μιὰ αἷτια περισσότερο φροική και λιγώτερο ἀστέια ἀπὸ τήν ἀπόρρωσι σιτὸν ὁποῖον ἔφεραν αι παρατηρηθῆσιναι μικροελλείψεις κατὰ τήν ἐκτέλεση τῶν καθηκότων του. Ἐπταν δηλαδή δει ὁ Βατέλ αυτοκτοῖνησε ἐπειδι ἄγαποσε μιὰ κυρία τῆς ἀλλῆς, ἡ ὁποία σταν τῆς ἐξομολογηθῆκε τὸ ἀσθημά του, τοῦ φρόθηκε περιφρονητικά. Πηθανὸν νὰ σιανέρβη κι' αὐτὸ, μὰ σχετικὸς δέν ὑπάρχει κανίνα πισιτήρησι, ἐνὼ ἐπι τῆς ἄλλῆς ἐκδοῆς ὑπάρχοντ αι ἀξιόπιστοι ἐπιστολαί τῆς κ. ντε Σεβινι.

ΜΕ ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Γιὰ τὸν πνευματοδέστατο ἄγγλο ζωγράφο Ουῖστλερ διηγοῦνται τὸ ἔξῃς ἀνέκδοτο :

— Σήμερα τὸ πρωῖ, μαῖτρο, τοῦ εἶπε κάποτε μιὰ γνωστή του κυρία, γυρίζοντας σιτὸ Λονδίνο ἀπὸ τήν ἐξοχική του ἐπαυλή, ἔνοιωσα μιὰ μεγάλη συγκίνηση. Τήν ὠρα ποῦ περνοῦσα ἀπὸ τὸν Τάμεση, ἡ ομίχλη ἦταν τόσο ἀραιά, ποῦ ὅλα εἶχαν πάρει μαγευτική ὄψη, μοῦ ἐθύμησαν μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ χαριτωμένα σας τοπειά... Ἦταν κάτι τὸ ἔξαιρετικό, σὰς βεβαιώνω.

— Ναι, ἀπήνησεν ὁ Ουῖστλερ. Ἦ φρίσις ἀρχισε, πράγματι, τώρα τελευταία, νά... προσαρμῶζεται σιγά-σιγά πρὸς τήν τέχνη !

***

Γιὰ τὸν Ουῖστλερ διηγοῦνται ἀκόμη και τὸ ἔξῃς χαριτωμένο ἀνέκδοτο :

Ο πνευματώδης αὐτὸς ζωγράφος δέν μπορούσε νά ὑποφέρῃ τὸν τεχνοκρίτη Ράσιν, τὸν ὁποῖον ἐθεωροῦσε ὡς ζωγραφικὸς ἀνατάρτιτο. Μιὰ μέρα ποῦ ἐξέφραζε τήν γνώμη του αὐτῆ μπρὸς σὲ μιὰ μεγάλη ὀμίχηρη, κάποιος φίλος του Ράσιν σηκόθηκε και τοῦ εἶπε με θυμὸ :

— Ἀσημονεῖτε, κύριε, ὅτι ὁ Ράσιν ἔχει περάσει ὅλη του τῆ ζωῖ σιτὸ Μουσεῖα ;...

— Αὐτὸ δέν ἀρκεῖ, ἀπήνησεν ἡσυχῶτα ὁ Ουῖστλερ. Μήπως και ὁ... ὀλισμαν ὁ ἐντεταλμένος τῆν φινάξη τῆς Πινακοθήρης δέν περνοῖν ὅλη τῆ ζωῖ του ἀνάμεσα σιτὰ ἔργα τῶν διασημοτέρων ζωγράφων ; Γιατί και αὐτὸς νά μὴ ποζάρῃ, τότε γιὰ... τεχνοκρίτης ! ;...

***

Μιὰ ζωγράφος παρεπονεῖτο κάποτε σιτὸν Ουῖστλερ γιὰ τήν ἀιστηρότητα με τήν ὁποῖαν ἔκρινε τὰ ἔργα τῆς.

— Μὰ κ. Ουῖστλερ, τοῦ εἶπε σιτὸ τέλος, ζωγραφίζω τὰ ἀντικείμενα ὅπως τὰ βλέπω.

— Ω, δέν ἔχω καμμίαν ἀντίρρηση σ' αὐτὸ, ἀπήνησε ψυχρὰ ὁ Ουῖστλερ. Φαντάζουμαι μόνον τί τρομερὸ θά ἦταν γιὰ σὰς ἂν καμμιὰ μέρα ἐβλέπατε τὰ ἀντικείμενα... ὅπως τὰ ζωγραφίζετε !...

***

Κάποτε ὁμοσ, ὁ Ουῖστλερ, μ' ὅλη του τήν ἐξυπνάδα, βροῖκε τὸν δάσκαλό του !

Τὸν εἶπε ἐπισκεφθῆ, σιτὸ ἀτελιέ του, ὁ Μάρκ Τουαῖν. Ἀφοῦ ἔφοξε μιὰ ματιὰ σιτὸς μεγάλους πίνακες ποῦ σιτὸλίζαν τὸ δωμάτιο, ὁ μέγας Χιουμοριστῆς εἶπε σιτὸν ζωγράφο δείχνοντάς του ἕναν μισοτελειμένο πίνακα :

— Θά γίνῃ ποῦν ὄρατο, αὐτὸ τὸ τοπειο φαντάζομαι... Ἄν ἡμεῖς ὁμοσ ἐγὼ σιτὴ θέση σας, θά ἔορβνα αὐτὸ τὸ σῖνεφρο. Συγχρόνως ἀκοῖμησε τὸ δάχτυλό του σιτὸν πίνακα.

— Θεέ μου ! Κύριε ; Τί κανίτε κεῖ ! ἐφώνασεν ὁ Ουῖστλερ. Προσέξτε, λιγάκι ! Δέν βλέπετε πὸς τὰ χροῖματα δέν ἔχον ἀκόμη στεγνώσει !...

— Μὴν ἀνησχεῖτε φίλε κύριε, ἀπήνησεν ὁ Τουαῖν χαμογελῶντας ἀβόωτατα. Φοράω τὰ γάντια μου... Δέν ὑπάρχει φόβος νά... λερωθῶ !

***

Ἦ ἀφέλεια τοῦ Μ. Σόου.

Στῆν Ἐβρώπη ὑπάρχει μιὰ μεγάλη τάξη ἀνθρώπων ποῦ σιτὸλῆγον μετὰ μανία «αὐτόγραφα» συγχρόνως ἐνδύξων ἀνδρωῦν. Οἱ ἀνθρωποι αὐτοῖ εἶνε ἡ πληθὴ τῶν διασημοτήτων τῆς ἡμέρας. Ο Μπέρναρντ Σόου δέν μπορεί νά τοῦς ὑποφέρῃ. Μόλις παρουσιασθῇ κανεῖς γιὰ νά τοῦ ζητήσῃ αὐτόγραφο, σιτῆν ἀοχη γίνεται ἔξω φρενῶν. Σιτὸ τέλος ὁμοσ παρασύρεται ἀπ' τήν καλή του καρδιά και... ὑποκύπτει.

Ἰπὸ ὀλίγον καιροῦ, κάποιος τὸ ἐγραψε, ἀπὸ τῆ Νέα-Ζηλανδία, ἐπιτόματα του ἕνα αὐτόγραφο.

Ο Μπέρναρντ Σόου ἔγινε ἔξω φρενῶν. Και χωρὶς νά χάσει καιροῦ, πῆρε μιὰ κόλλα χαρτί και ἔγραψε :

«Οἱ σιτὸλῆκται αὐτογράφων εἶνε, κατὰ τή γνώμη μου, ἡ σῖγχρονος μάλιστα τῆς ἀνθρωπότητος. Κι' ἐπειδι δέν θά διορθωθοῖν ποτὲ πρόκει νά τοῦς ἔξοκῶμε ἐμεῖς, τῆν ἐροζηλικῆ τούς αὐτῆ σινηθῆια. Βοῖόκομαι λοιπὸν σιτῆν ἀνάγκη, μετὰ μιὰ ἡμέρα, νά σὰς ἀρηθῶ τῆν χάση ποῖ μου ζητεῖτε. Ὑμέτερος...»

Και ὑπέγραψε καρδιά-πλατεῖα : «Μπέρναρντ-Σόου».

Κατόπιν, ἱκανοποιημένος, ἔκλεισε τὸ γράμμα σ' ἕναν φάκελλο, και τὸστειλε σιτὸν ἐκ Νέας-Ζηλανδίας θαυμαστή του.

***

— Σεις ποῦ γνωρίζετε τὸν Ουῖλλιαμ Λῆ, ἐρώτησε κάποιος τήν διάσημο ἀγγλίδα ἠθοποιὸ Ἰριδα Χαῖτ, θά μπορούσατε νά μου πῆτε τί εἶδους ἀνθρωπος εἶνε ;...

— Ο Ουῖλλιαμ ; ἀπήνησεν ἡ ἔξυπνη ἠθοποιός. Ἰδοῦ, φίλε μου : Ἐάν τύχῃ νά ἔδτε σὲ καμμιὰ γωνιά δυὸ ἀνθρώπους, ἐκ τῶν ὁποῖων ὁ ἕνας νά φαίνεται ὅτι πλητῆται θανάσιμα, ἔ, μπορείτε νά εἰσθε βέβαιος δτι... ὁ ἄλλος εἶνε ὁ Ουῖλλιαμ Λῆ !

